

Arrest

nr. 189 374 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VANTIEGHEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 27 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 september 2012 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers op 18 november 2013 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer X

Op 1 juli 2014 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 augustus 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Suite à la demande d'autorisation de séjour introduite par courrier recommandé le 01.07.2014 auprès de nos services par:

S., F. (N.N. : ...)

Née à Kullaj Shkoder, en date du (...)1969

+ conjoint :

S., M. (N.N.: ...)

Né à Boks Shkoder, en date du (...)1967

Nationalité Albanie

Résidant (...)

en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, comme remplacé par l'article 187 de la loi du 29 décembre 2010 portant des dispositions diverses, tel que modifié par la Loi du 8 janvier 2012 (MB 06.02.2012) ; je vous informe que cette demande est irrecevable.

Motifs : VOIR ANNEXE

(...)

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.08.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene, S. F., lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 12 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 augustus 2014. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

« Il est enjoint à Monsieur :

De heer :

nom/naam : S.

prénom/voornaam : M.

date de naissance/geboortedatum : (...)1967

lieu de naissance/geboorteplaats : Boks Shkoder

nationalité/nationaliteit : Albanië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.*
Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

(...)

en

« Il est enjoint à Madame :
Mevrouw :

nom/naam : S.
prénom/voornaam : F.
date de naissance/geboortedatum : (...)1969
lieu de naissance/geboorteplaats : Kullaj Shkoder
nationalité/nationaliteit : Albanië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision
binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.*
Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

2.2 Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekers geen schending van hogere rechtsnormen aanhalen, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangetoond aangezien zij niet aantonen met nog andere personen in België een gezinsleven te vormen. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een

schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede middel de schending opgeworpen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG en het rechtszekerheidsbeginsel. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter, § 1 en § 3, 4° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij menen dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“A: De onontvankelijkheidsbeslissing aangaande artikel 9 ter dd 12 augustus 2014

2.2.1 Schending van artikel 9 ter par. 1, en artikel 9 ter par. 3 4° Vw juncto schending artikel 62 Vw juncto schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991, schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht - kennelijk onredelijke beslissing.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Artikel 9 ter par. 3 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 8 januari 2012: de in par. 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Verzoeker kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit*
- of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*

Tweede Verzoeker stelt nu echter vast dat de ambtenaar geneesheer in zijn advies een verkeerde gevolgtrekking trekt. Hij stelt ... aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent en dit spontaan gunstig

evolueert. Aangaande de hernia ... bestaat uit een heelkundig ingrijpen waarvoor inmiddels voldoende tijd beschikbaar was ... Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoe de ambtenaar-geneesheer van verwerende partij erbij komt om te stellen dat er momenteel geen noodzakelijk behandeling is, begrijpt tweede verzoeker niet. Verzoeker verwijst in dit verband naar haar verzoekschrift conform artikel 9 ter dd. 30 juni 2014 en naar het medisch getuigschrift van de dokter AG dd 4 juni 2014.

Onder punt C van het medisch attest vermeld de dokter dat tweede verzoeker medicijnen dient te nemen. Conform het medisch attest zal de depressie stagneren door deze medicijnen. Hieruit volgt dan ook overduidelijk dat deze medicijnen wel degelijk noodzakelijk zijn. De dokter schrijft verder *Suivi psychiatrique et psychothérapeutique indispensable*. De behandelende arts stelt dus dat een behandeling NOODZAKELIJK (INDISPENSABLE) IS. Dit druist regelrecht in met het advies van de arts geneesheer dat stelt dat er geen behandeling noodzakelijk is. In het medisch attest van 9 december 2013 van dezelfde dokter stelt de dokter dat een terugkeer naar het land van herkomst tegen aangewezen is. Ook dit druist regelrecht is tegen het advies van de arts van DVZ die stelt ongeacht het land van verblijf een dergerlijke aandoening zijn beloop kent en dit spontaan gunstig evolueerd. De ambtenaar geneesheer argumenteert tegen de bevindingen van de arts (van FEDASIL - Médecin du centre) van tweede verzoeker. De arts de tweede verzoekster kent haar en behandelt haar omwille van haar aandoening. Een behandeling kan immers ook bestaan uit toekennen van medicijnen het volgens van psycho-thérapie.

Derhalve is er van een behandeling wel degelijk sprake.

Bovendien is de behandeling wel degelijk noodzakelijk. Zowel het medisch attest van 4 juni 2014 als het medisch attest van 9 december 2013 spreken beide dat door behandeling een zekere stagnatie optreedt van de aandoening. Hieruit volgt dat zonder behandeling er geen sprake kan zijn van stagnatie. De symptomen kunnen via medicatie behandeling verlicht worden waardoor tweede verzoekster een leven kan leiden die grenst aan de menselijke waardigheid. Indien tweede verzoekster geen behandeling ontvangt wordt zij overgeleverd aan onmenselijke pijnen die dus betekenen dat tweede verzoekster een onmenselijke behandeling zou ondervinden.

Tweede Verzoekster herhaalt: Zonder medische behandeling gaat tweede verzoekster onmenselijke pijnen tegemoet. Dit impliceert natuurlijk een onmenselijke of vernederende behandeling. Zeker temeer daar de behandeling in haar land van herkomst van verzoekster enkel en alleen weggelegd zijn voor superrijken terwijl de armen pijn dienen te lijden is onmenselijk en vernederend.

Derhalve kan de ambtenaar-geneesheer niet besluiten dat er geen enkele vorm van behandeling noodzakelijk is. Dit is een motief die van doorslaggevend belang was om te komen tot het besluit van de dokter.

Het motief is verkeerd of manifest onjuist. De motiveringsplicht houdt de vereiste van deugdelijke motieven. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Dat verzoeker geen behandeling behoeft is niet naar behoren bewezen gezien het medisch getuigschrift van dokter A. G. (dokter van het centrum en dus van Fedasil) wel degelijk stelt onder punt C dat verzoeker behandeling behoeft. Het motief is derhalve niet naar behoren bewezen en kan dan ook niet in rechte ter verantwoording van de beslissing gebruikt worden.

Derhalve is niet voldaan aan artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van artikel 2 en 3 is een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Doordat tweede verzoekster wel degelijk behandeling behoeft, is de aandoening echter wel een aandoening zoals vermeld in par 1 van artikel 9 ter Vw.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat blijkt dat de ziekte van tweede verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging waarbij gewezen wordt op het medisch advies van de arts-adviseur van 7 augustus 2014.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

In casu steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de arts-adviseur van 7 augustus 2014:

"(..) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.06.2014 en de medische stukken d.d. 21.05.2014 en 16.05.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de anxio-depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Aangaande de inguinale hernia dient gesteld dat de enige behandeling hiervan bestaat uit een heelkundig ingrijpen waarvoor inmiddels voldoende tijd beschikbaar was. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Waar verzoekende partijen betogen dat "Hoe de ambtenaar-geneesheer van verwerende partij erbij komt om te stellen dat er momenteel geen noodzakelijke behandeling, begrijpt tweede verzoeker niet." Verzoekende partijen verwijzen naar het medisch attest van 4 juni 2014 waaruit blijkt dat de depressie zal stagneren door de medicijnen en dat de behandeling noodzakelijk is. In het medisch attest van 9 december 2013 stelt de behandelende arts dat een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen is.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de arts-adviseur uit de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit daaraan als gevolg koppelt dat zij aldus evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Integendeel, uit lezing van het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze stelt dat tweede verzoekende partij lijdt aan anxio-depressie dat volgens de arts-adviseur ook zonder behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De arts-adviseur stelt vast dat de voorgeschreven psychofarmaca een louter symptomatische behandeling betreffen en hij oordeelt bijgevolg, in tegenstelling tot de behandelende arts dat de behandeling niet essentieel is. Wat de hernia betreft, stelt de arts-adviseur vast dat de enige behandeling bestaat uit een heelkundig ingrijpen waarvoor inmiddels voldoende tijd beschikbaar was. Waar verzoekende partijen

nog verwijzen naar een medisch attest van 9 december 2013 blijkt, overeenkomstig de stukken van het dossier, niet dat dit medisch attest is overgemaakt aan de verwerende partij. Dit wordt ook niet aangetoond in het verzoekschrift. De arts-adviseur kan bezwaarlijk rekening houden met medische attesten die niet zijn overgemaakt aan de verwerende partij.

Het betoog van de verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij een behandeling ondergaat voor haar depressie, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur. Immers ontkent de arts-adviseur niet dat aan de tweede verzoekende partij psychofarmaca zijn voorgeschreven maar stelt vast dat deze behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel. Waar verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij zonder deze medische behandeling onmenselijke pijnen zal lijden, tonen zij dit niet aan, nu de behandelende arts in het medisch attest van 4 juni 2014 enkel spreekt over een stagnering van de depressie dankzij de behandeling. Verzoekende partijen pinnen zich vast op het standaard medisch getuigschrift waarin aangegeven wordt dat de behandeling “noodzakelijk” is, maar slagen er hiermee niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de arts-adviseur die gemotiveerd heeft waarom naar zijn inziens er geen behandeling noodzakelijk is. Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medisch verslag van 7 augustus 2014 dat er geen verblijfsmachtiging kan afgeleverd worden op grond van het medisch dossier van tweede verzoekende partij. De stelling voorts van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij onmenselijke pijnen tegemoet gaat zonder medicatie, is op geen enkele concrete wijze onderbouwd. Immers blijkt dit niet uit het standaard medisch getuigschrift waar bij stopzetting van de behandeling enkel sprake is van “*majoration de l'anxiété et passage en dépression mélancolique et/ou raptus anxieux*”.

Daar de arts-adviseur oordeelde dat er geen behandeling noodzakelijk is, kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden waar zij menen dat had moeten nagekeken worden of een adequate medische behandeling voorhanden is in het herkomstland.

In zoverre de verzoekende partijen nog de schending van “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*” aanvoeren, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Daar zij dit nalaten te doen, is het enig middel met betrekking tot de aangevoerde schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond nu uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde medische stukken heeft onderzocht en wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde aandoeningen van tweede verzoekende partij.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder ‘het algemeen juridisch principe van de bijzaak volgt de hoofdzaak’ en van artikel 6, § 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het beginsel der rechtszekerheid.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“B: Het bevel om het grondgebied te verlaten

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het algemeen juridisch principe van de bijzaak volgt de hoofdzaak en toepassing artikel 6 par. 6 richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en het beginsel der rechtszekerheid.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad dat stelt het in het geval waarin de betrokkene na vernietiging van de beslissing met betrekking tot zijn verblijfsmachtiging terugvalt op een wettig verblijf, aangewezen is, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze maatregel destijds rechtsgeldig werd genomen of niet (RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Tussen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 augustus 2014 en de onontvankelijkheidsbeslissing dd 12 augustus 2014 is er een voldoende samenhang. Ten eerste werden de twee beslissing genomen door dezelfde attaché, Carl WAGNER en ten tweede werden zij op dezelfde dag gemaakt namelijk 12 augustus 2014. Hierboven op komt nogmaals dat ze tezamen werden betekend.

Volgens het algemeen juridisch principe van de bijzaak volgt de hoofdzaak dient aldus bij een nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 12 augustus 2014 eveneens de bijzaak zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten dd 12 augustus 2014 eveneens te worden vernietigd.

Bovendien stelt artikel 6 par. 6 van de richtlijn 2008/115/EG dat de lidstaat het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en / of verwijderingsbesluit en / of inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met een administratieve beslissing kan worden genomen. Derhalve dient bij vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing eveneens het bevel te worden vernietigd.

Als laatste punt wensen verzoekers nog op te merken dat zij nog een beroep lopende hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 oktober 2012 betekent op 23 oktober 2013 lopende hebben. Deze onontvankelijkheidsbeslissing eveneens gevolg door een bevel was gebaseerd op artikel 9 par. 3 3° Vw.”

3.4 Waar verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad tonen zij niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevinden en dat de verwijzing naar dit arrest aldus relevant zou zijn. Verzoekende partijen vallen niet terug op een wettig verblijf na de eventuele vernietiging van de weigering van de medische aanvraag aangezien deze aanvraag niet ontvankelijk was verklaard. Verzoekers zouden terugvallen op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf dat hun illegale verblijfsstatus niet schorst en/of niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Artikel 6.6 van de Terugkeerrichtlijn stipuleert het volgende:

“6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

De onontvankelijk verklaring van de medische aanvraag betreft geen beëindiging van het legaal verblijf van verzoekende partijen. De verwijzing naar artikel 6.6 van de Terugkeerrichtlijn mist juridische grondslag.

In de mate verzoekende partijen menen dat de ‘bijzaak’, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten, de ‘hoofdzaak’ met name de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 augustus 2014 volgen indien deze laatste zou worden vernietigd, dient de Raad te verwijzen naar de bespreking onder het eerste middel waaruit blijkt dat er geen sprake is van een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoekende partijen een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantonen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN